

Folkekirken anno 2011

Nådemidlerne

**Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse
(Kirkens Ja og Nej)**

Konvent for Kirke og Theologi

Luthersk nådemiddelkristendom

Efter luthersk opfattelse er kristendommen nådemiddelkristendom. Det vil sige, at nåden og frelsen alene formidles gennem ordet, dåben og nadveren. Det er Bibelens klare tale og understreges tydeligt i den lutherske lærebekendelse – Confessio Augustana. Her hedder det således i artikel 5, at *”ved ordet og sakramenterne som midler gives Helligånden”*. Det betyder, at Gud her giver dem, der hører ordet og modtager sakramenterne, den tro, der frelser. Dermed står det klart, at ordets rette forkyndelse og sakramenternes rette forvaltning er af central betydning i den kristne kirke, for her kommer Gud selv til stede for at frelse. Her hører vi ikke bare om frelsen. Her får vi den givet!

Ordet og sakramenterne

Disse nådemidler er altså Guds midler til at kalde mennesker til tro og nådigt tilsige dem syndernes forladelse. Det betyder, at ordet – den mundtlige forkyndelse af evangeliet – ikke er ord om Gud, men derimod ord fra Gud, og at sakramenterne ikke er billedlige handlinger, men derimod begivenheder. Her sker det, der siges, for os!

Ordet

Evangeliet, der forkyndes, er budskabet om Guds gerning til frelse i Jesus Kristus. Derfor er forkyndelsen proklamation af Guds ord. Det betyder, at forkyndelsen peger på Jesus Kristus, som vi lærer ham og hans gerning at kende i Bibelen. Ordet er altså altid et ord, der kommer til os udefra, og som Helligånden benytter som middel til at gøre Jesus Kristus og frelsen til nutidig virkelighed for os. Det skete i sin tid. Og nu bliver det sagt til os, at det skete – og sker – for os!

Som allerede sagt betyder det, at forkyndelsen aldrig – som nogle synes at mene – er ord om Gud, men ord fra Gud. Og forkyndelsen er heller ikke et indlæg i en samtale mellem kristne om deres fælles tro og erfaringer.

Forsiden: Den berømte alterbordsforside fra Torslunde kirke på Sjælland. Det er det ældste billede – malet i 1561 – vi har af en luthersk gudstjeneste med nådemidlerne ordet, dåben og nadveren. - Originalen findes på Nationalmuseet.

Dåben

I Luthers lille Katekismus hedder det om dåben, at *”dens virkning er syndernes forladelse, den befrier fra døden og Djævelen og giver alle, der tror det, den evige salighed, således som Guds ord og løfte lyder”*.

I dåben sker der altså virkelig noget. Den er ganske enkelt en begivenhed, hvor Gud tager os til nåde. Derfor er dåben nødvendig til frelse. I dåben genfødes vi til at leve med Gud, og derfor er dåben da også døren til den kristne menighed. Her får vi altså så at sige del i kirkens fælles tro.

På denne baggrund må det fastholdes, at dåben ikke er en symbolsk handling – eller vores bekendelseshandling. Den er heller ikke et tilbud om eller et tegn på renselse fra synd, lige så lidt som den er noget, der sker med henblik på en fremtidig opfyldelse. Her bliver vi virkelig disciple!

Nadveren

Også nadveren er en begivenhed. Her sker der virkelig noget, for her er Jesu Kristi legeme og blod virkeligt til stede, og det slås fast, at dette blev givet og udgydt for os til syndernes forladelse. Derfor kan Luther da også et sted sige, at i nadveren får vi frelsen lagt i munden. I nadveren får vi dermed næring til evigt liv.

Altså er nadveren ikke et symbolsk mindemåltid. Ihukommelsen betyder tværtimod, at vi med tak husker på Jesu Kristi offer, som vi i nadveren får del i.

Kirkens embede og gudstjenesten

Den samme artikel, som kalder ordet og sakramenterne for nådemidler, slår i øvrigt fast, at Gud har indstiftet et embede til at forkynde ordet og forvalte sakramenterne. Embedet er altså ikke bare en praktisk indretning, men embedsbæreren/præsten er sat til at tale på Guds vegne i kirkens gudstjeneste, som er frelsens sted. Kirken er dermed et guddommeligt instrument til menneskehedens frelse. Derfor er det rigtigt, hvad én har sagt: Uden kirken ingen frelse!

Hvem er vi?

Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse (Kirkens Ja og Nej)

er en bevægelse i den danske folkekirke, som er overbevist om, at kirkens og troens ressourcer findes i det, som Gud har åbenbaret os, og som er givet os gennem Bibelen og vor kirkes bekendelse.

Her har vi det klare løfte og vidnesbyrd om, at Gud skænker os frelsen ved tro på Jesus Kristus.

At leve i denne tro og kalde mennesker til den tro er den opgave, kirken skal tjene her hos os og alle steder. For at kirken kan udføre den opgave, har Kristus udrustet den med Guds ord i forkyndelse og sjælesorg og med de hellige sakramenter, dåb og nadver.

Kirken har stor frihed i bestræbelserne for at nå mennesker der, hvor de er. Men velsignelsen – for kirken selv og for dem, den vil nå – ligger i, at den forvalter sin opgave trofast og i troskab mod Guds erklærede vilje og hensigt.

Bibelen og kirkens bekendelse er og har altid været de selvfølge-lige og uomgængelige kilder til denne tjeneste.

Men i dag bliver Bibelen og bekendelsen ofte sat til side i kirkens virksomhed såvel i ord som i handling, og kirken er under hastig forandring bort fra sit ærinde og grundlag. Derfor er det mere nødvendigt end nogen sinde at kalde til – ja: Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse.

Se i øvrigt skriftet "Kirkens Ja og Nej" på www.ksbb.dk.

Frederik G. Sørensen
pastor, formand

Jakob Mortensen
arkitekt, næstformand

Konvent for Kirke og Theologi

har til formål at fremme afholdelse af theologiske konventer og udgivelse af theologisk litteratur samt at støtte projekter på Bibelens og Bekendelsens grund, som det kommer til udtryk i "Kirkens Ja og Nej" (udsendt i 1964).

Hartvig Wagner
pastor, formand